

net ved en ny, samtlige Bestemmelser paa dette Omraade omfattende Lov.

Medens Fasttættelsen af de nærmere Regler om Snekastningsbyrdens Fordeling indenfor den lovbestemte Ramme for Landets Vedkommende er lagt i de kommunale Myndighedens Haand, har derimod For sorgen for Snekastningens Udførelse, hidtil, udelukkende været Øvrighedens Sag. I Modsatning her til formener man, at Snekastningen i det Hele bør gaa over til at blive et kommunalt Anliggende, dog under Politimyndighedernes Tilsyn. Ligesom en Omordning i denne Retning synes at være stemmende med den i Lidenes Lov paa andre Omraader stedfundne Udvikling, saaledes vil man ad denne Vej lettest og naturligt naa til, at Snekastningen, om end først efterhaanden, udføres ved Entreprise eller leiede Folk, hvad der vistnok i og for sig maa betragtes som den heldigste og mest økonomiske Arbeidsmaade, som derfor, hvor Forholdene tillade det, og navnlig i de mere velstaaende Egne af Landet, bør foretrækkes for Naturalarbeide.

Naar Snekastningen saaledes bliver et kommunalt Anliggende, bør formentlig Byrden ved Snekastningen bæres af Sogne- og Kjøbstadkommunerne saavel for Landeveienes som for Biveienes Vedkommende. En saadan Ordning er ganske vist ikke stemmende med de med Hensyn til Fordelingen af Byrden ved Veienes Bedligneholdelse gjældende Regler. Men bortset fra, at de omhandlede Forholds forskjellige Bestaafenhed medfører, at det næppe er berettiget at kræve en ensartet Ordning for dem begge, maa det bemærkes, at en forskjellig Ordning af Snekastningen for de to Klasser af Veie vanskelig laaber sig gennemføre. Da derhos den Omstændighed, at en Landevei passerer en Kommune, formentlig maa anses som et Gode, der vistnok som Regel rigelig opveier Byrden ved Snekastningen paa Landeveien, har man ikke næret nogen Betænktilighed ved at lade vedkommende Kommune bære denne.

Om end, som foran bemærket, Udførelsen af Snekastningen ved Entreprise eller leiede Folk maa anses som den i og for sig heldigste Ordning, maa det dog anses nødvendigt fremdeles at holde Afgang aaben for Kommunalbestyrelserne til at lade Snekastningen udføre som Naturalarbeide da der kun derved kan skabes Sikkerhed for, at det fornødne Mandskab til enhver Tid kan have til Raadighed.

Med Hensyn til Reglerne for dette Naturalarbeide bemærkes, at man har troet i Hovedsagen at burde opretholde de gjældende Principer for samme, dog saaledes at Forpligtelsen til at præstere Snekastning er lagt

paa Brugerne af de i en Kommune beliggende Steder i Stedet for — som Reglement af 1799 bestemte — i al Almindelighed paa Beboerne. Forøvrigt har man ment, at Hovedreglen efter den gjældende Ret for Fordelingen af Byrden — Ansættelse efter et af Amtsraadet affattet Reglement paa Grundlag af Stedets Hartkorn, Assuranceværdi m. m. — er vel stiftet til at skaffe hele den forhaandenværende Arbejdsstyrke til Veie samtidig med, at Byrden derved fordeles paa en efter Omstændighederne retfærdig Maade. Idet man derfor har ment at burde opretholde denne Hovedregel, har man anset det for rigtigt at optage en særlig Bestemmelse om Skovbrugeres Snekastningspligt. Paa Grund af den gjældende Rets Bestemmelse om, at Snekastningen paahviler Beboerne, har der været reist Tvivl om Skoves Stilling i denne Henseende, men ved de i den seneste Tid trafne Afgjørelser er det fra Administrations Side søgt fastslaaet, at Skovenes Hartkorn under visse nærmere Betingelser kan medtages ved Ansættelsen til Snekastning. Det skønnes nu ogsaa i og for sig at være retfærdigt, at Brugerne af de i en Kommune beliggende Skove ligesaavel som Brugerne af andre Eiendomme yde deres Bidrag til Snekastningen paa de paagjældende Veie, hvis Jarbarhed er i Skovenes ligesaavel som i de andre Eiendommers Interesse.

Efter den nugældende Ret kan en væsentlig Del af hele Snekastningsbyrden paa lægges Husmænd og Inderst, af hvilke der i Henhold til Forordning af 27de Mai 1848 § 1 og Lov af 30te December 1858 § 1 sammenholdt med Lov af 21de Juni 1786 § 9 kan fordres 3 (2) Dage om Aaret til Snekastning. Det skønnes nu ikke rettere, end at denne Ordning, ikke er stemmende med Billighed, særlig for de besiddelsesløse Landarbejderes Vedkommende, og ere derfor de i saa Henseende gjældende Bestemmelser foreslaaede afløste af nye Regler, der paa en formentlig retfærdigere Maade fordele Byrden mellem de til denne Klasse hørende og de øvrige Snekastningspligtige.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Udkastet skal forøvrigt bemærkes Følgende:

Til § 1.

Medens det gennem Udviklingen i Praxis er blevet fastslaaet, at Reglerne om Snekastningen ere anvendelige saavel paa offentlige Biveie som paa Landeveie — hvad der mulig ikke har været tilfældet med Bestemmelserne i Regulativet af 1799 — er der ved Anvendelsen af disse Regler i Praxis blevet afsløret mellem de nævnte 2 Klasser Veie, idet det er antaget, at der ikke kan